

48
HAVFRUENS SANG af Oehlenschlägers „Vaulundurs Saga.“ Musikken af **WEYSE.**

Vaulundur, som af Kong Nidudr er kastet i Fængsel, beslutter haabløs at dræbe sig. Da svømmer en Havfrue ind under hans Vindue og spaaer ham en lysere Fremtid, idet hun synger om Kjærligheds Magt og Farveglandsen hos den Ædelsteen, der er hans Talisman.

Optegnet efter Hukommelsen af Joh. Chr. Gebauer.

Allegretto.

(V.1.) Hvi fryg-ter den Kæmpe, hvem Nor-ven er god? kan Modgang ned - dæmpe hans
 (V.2.) Ak! her - li - ge, skjøne er Far-ver - ne hver; sødt qvæ-ger det grønne hu-

PIANO.

1. glø - den - de Mod? Den rø - de Kar - fun - kel, er den da saa svag, at taa - get og
 2. sva - len - de Skjær; og Val - hal - las Dy - se selv Blik - ket laer staae saa fro paa det

1. dun - kel ham sy - nes hver Dag?
 2. ly - se, høit - hvæl - ve - de Blaae.

V.3.

Men Skyen fremkommer —
 Da flyer det i Løn!
 I venlige Sommer
 Kun Skoven er grøn.
 Saa gjerne de blaane,
 Luftbuen og Elv,
 Men Glandsen de laane,
 De har den ei selv.

V.4.

Hvad aldrig bortdøde,
 Hvad aldrig forgaaer,
 Er Luen hin røde,
 I sig den bestaaer.
 I alt den sig mænger,
 Fra Solen nedkaldt.
 Til Intet den trænger,
 Nødvendig for Alt.

V.5.

Ak Skjæbne! du isner.
 I Livet er Frø,
 Som spirer og visner,
 Som Blomster og Hø,
 Som tørres, forvildes
 Af skadeligt Krat,
 Og knækkes og hildes
 I bælmørke Nat.

V.6.

Den salige Kjerne,
 Som Odin har lagt,
 Som Nornerne værne
 Med Omhu og Vagt,
 Som Stormen ei tvinger,
 Som rolig fremgroer,
 Til kjæk den udspringer —
 Er sjelden og stor.

V.7.

Med Diger og Pæle
 De standse dens Vei;
 Men reent den at qvæle,
 Det mægte de ei.
 Snart atter den skner
 Med straalende Top
 Og skjønnere Luer
 Mod Himmelen op.

V.8.

Og bryder sin Larve,
 Sin skjulende Vraa,
 Og byder hver Farve
 Af Mulmet fremstaae.
 Og Kjærlighed iler
 Fra Himmels Skyer,
 Og Sommeren smiler,
 Og Vinteren flyer.